

RESSÒ DE LA PARAULA

Crisi per a créixer

Amesura que es prolonga la crisi sanitària i econòmica que travessem, es van confirmant algunes conviccions que ja teníem des de l'inici.

Una primera convicció: encara que la crisi té diferents cares, sobretot hem de reconèixer que es tracta d'una crisi «humana», és a dir, que afecta, no sols un aspecte o un altre de la nostra vida (per exemple, la salut, l'economia, la política), sinó que posa en joc el que som, el nostre ser persona humana, el que això significa. Una segona convicció, unida a l'anterior: la crisi ens fa sofrir, però amb un patiment semblant al que provoca el bisturí del cirurgià, el tall que po-

sa al descobert el teixit orgànic que romanía amagat, permetent examinar el que està sa o malalt.

Mirat així, suposat que desitgem créixer humanament i cristiana, la crisi ens aporta un gran benefici. Un autèntic creixement no seria possible si no sabéssim qui som com a persones i en quin estat ens trobem, si estem bons o malalts. I és el cas que, desgraciadament, vivim despistats, distrets entre mil tasques i sensacions, sense preguntar-nos en profunditat el que som com a persones, quin sentit té la nostra existència, i si realment vivim d'una forma sana o malaltissa, és a dir, si vivim d'acord amb el que som o hem de ser.

En aquest sentit la crisi produeix efectes sorprenents. Pot resultar una bona oportunitat.

FOTO: WWW.VPEREMEN.COM

En primer lloc, afecta l'àmbit de la convivència. La crisi ens ha obligat a conviure d'una manera més estreta i immediata amb les mateixes persones, durant temps més prolongats, gairebé sempre sense possibilitat d'evasió o compensació de monotonies i avoriments. És una gran prova. La convivència es pot fer difícil. Perquè llavors surt a la superfície el que, potser sense adonar-nos-en, portem dins. De vegades la bondat, que permet descobrir en l'altre valors inesperats i fins i tot estrènyer més els llaços d'afecte; altres vegades, per contra, sorgeix el mal geni, les manies, la incapacitat per a «suportar» febleses i limitacions alienes. Aleshores es fa difícil la dissimulació.

Si som responsables i continuem desitjant créixer, és llavors quan venen les preguntes sobre el que som i el sentit de les coses que vivim. ¿No és potser una de les característiques que ens defineixen com a persones humanes la necessitat i la capacitat per a relacionar-nos amb els altres? ¿No estem fets per a la comunicació i la relació amb els altres? ¿Quin sentit té la nostra convivència? ¿I com assumir les fallades i errors, fins i tot conscients, que degraden o fan difícil la convivència?

Busquem en l'humanisme que inspira la nostra fe el sentit profund de la nostra convivència. La nostra visió de la convivència humana ens fa anar més enllà de «suportar» les limitacions alienes. Això seria un pas important. Però som cridats a oferir ajuda per a caminar junts. Hem de créixer junts, la qual cosa suposa oferir possibilitats a l'altre per a corregir i avançar. No es tracta de jutjar i donar lliçons, sinó d'obrir horitzons i possibilitats de creixement. I fer-ho amb tot l'afecte del món.

Veiem que la crisi, tota sola, no aconsegueix aquests resultats. Però sí que pot ser ocasió perquè els nostres ideals i valors arribin a ser efectius. En aquest sentit, potser és un do de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Entorn a un recordatori de primera comunió

Fa unes setmanes, un amic de la família em mostrà un recordatori antic de primera comunió, de sis per vuit centímetres, de fa seixanta-sis anys: era de la meua primera comunió. Estètica del moment. A l'anvers, la imatge de Jesús i Joan evangelista, recolzat en el pit del Senyor, el pa i una copa de vidre amb el vi, tot sobre una insinuada taula amb esvalles blanques. Les imatges, repentines, de faccions agradables i colors càlids, dibuixades amb traça. Darrere, al revers, un text senzill, auster però ric en informació: Record de la primera comunió del nen... alumne de l'escola Mossèn Pius Bosch, celebrada a l'església parroquial de Santa Maria del Taulat, el dia 10 de juny de 1954. Any Sant Marià. Barcelona.

Retrobar el recordatori, aturar-me una estona, refer el moment, la celebració, la nau de l'església que

em semblava molt gran —ho és, però potser no tant com jo ho mesurava en aquell moment—, el senyor rector i el senyor vicari —persones properes i admirades—, el vestit d'home gran amb corbata i guants que em van comprar, la creu daurada al pit, el devocionari nacrat, la celebració familiar, la visita als familiars i amics propers, tan pròpia d'aquells temps. La doble filera de nens que entrava amb solemnitat assajada, les mans juntes davant del pit. I un record important, la catequesi —que anomenàvem catecisme—, cada diumenge a les quatre, a la nau parroquial, en grups d'una quinzena, en quatre bancs formant un quadrat. Un dels catequistes portava pantalons de golf. Jo pensava que, quan fos gran, també en portaria. Van deixar de ser moda i mai en vaig portar. Record, també, per les ses-

sions de cinema o de teatre, a càrrec dels catequistes, quan acabava la sessió catequètica... molts records de fets, persones, entorns, sentiments i vivències.

«Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre» (Jn 6,58). El primer dia que m'acostava a la taula de Jesús per rebre el pa de l'Eucaristia era un dia esperat, pensat i preparat. Han seguit moltes comunions, amb Ell sempre present disposat a entrar en la meua vida. El meu acolliment més treballat, més conscient de la necessitat que en tenim. Aquells anys eren anys grisos, però aquell dia va ser lluminós!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Crisis para crecer

Conforme se prolonga la crisis sanitaria y económica que atravesamos, se van confirmando algunas convicciones que ya teníamos desde el inicio.

Una primera convicció: aunque la crisis tiene diferentes caras, ante todo hemos de reconocer que se trata de una crisis «humana», es decir, que está afectando, no sólo a un aspecto u otro de nuestra vida (por ejemplo, la salud, la economía, la política), sino que pone en juego lo que somos, nuestro ser persona humana, lo que eso significa. Una segunda convicció, unida a la anterior: la crisis nos hace sufrir, pero con un sufrimiento semejante al que provoca el bisturí del cirujano, el corte que pone al descubierto el tejido orgánico que permanecía oculto, permitiendo examinar lo que está sano o enfermo.

Mirado así, supuesto que deseamos crecer humana y cristianamente, la crisis nos aporta un gran beneficio. Un auténtico crecimiento no sería posible si no supiéramos quiénes somos como personas y en qué estado nos hallamos, si estamos sanos o enfermos. Y es el caso que, desgraciadamente, vivimos despistados, distraídos entre mil tareas y sensaciones, sin preguntarnos en profundidad lo que somos como personas, qué sentido tiene nuestra existencia, y si realmente vivimos de una forma sana o enfermiza, es decir, si vivimos de acuerdo con lo que somos o hemos de ser.

En este sentido la crisis produce efectos sorprendentes. Puede resultar una buena oportunidad.

En primer lugar nos afecta al ámbito de la convivencia. La crisis nos ha obligado a convivir de una manera más estrecha e inmediata con las mismas personas, durante tiempos más prolongados, casi siempre sin posibilidad de evasión o compensación de monotonías y aburrimientos. Es una gran prueba. La convivencia se puede hacer difícil. Porque entonces sale a la superficie lo que, quizá sin darnos cuenta, llevamos dentro. A veces la bondad, que permite descubrir en el otro valores inesperados e incluso estrechar más los lazos de afecto; otras veces, por el contrario, surge el mal genio, las manías, la incapacidad para «soportar» debilidades y limitaciones ajenas. Entonces hace difícil el disimulo.

Si somos responsables y seguimos deseando crecer, es entonces cuando vienen las preguntas sobre lo que somos y el sentido de las cosas que vivimos. ¿Acaso no es una de las características que nos definen como personas humanas la necesidad y la capacidad para relacionarnos con los otros? ¿No estamos hechos para la comunicación y la relación con los otros? ¿Qué sentido tiene nuestra convivencia? Y ¿cómo asumir los fallos y errores, incluso conscientes, que degradan o hacen difícil la convivencia?

Buscamos en el humanismo que inspira nuestra fe el sentido profundo de nuestra convivencia. Nuestra visión de la convivencia humana nos hace ir más allá de «soportar» las limitaciones ajenas. Esto sería un paso importante. Pero somos llamados a ofrecer ayuda para caminar juntos. Hemos de crecer juntos, lo cual supone ofrecer posibilidades al otro para corregir y avanzar. No se trata de juzgar y dar lecciones, sino de abrir horizontes y posibilidades de crecimiento. Y hacerlo con todo el cariño del mundo.

Vemos que la crisis, ella sola, no logra estos resultados. Pero sí que puede ser ocasión para que nuestros ideales y valores lleguen a ser efectivos. En este sentido, quizá sea un don de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Pregària

Temps de la Creació 2020

Creador de Vida,

Per la teva paraula, la Terra va produir plantes que van donar llavors i arbres de tota mena que van donar fruits. Els rius, les muntanyes, els minerals, els mars i els boscos van sostenir la vida.

Els ulls de tots et miraven per satisfer les necessitats de cada ésser viu. I al llarg del temps la Terra ha sostingut la vida. A través dels cicles planetaris de dies i estacions, renovació i creixement, vas obrir la mà per donar a les criatures l'aliment en el moment adequat.

En la teva Saviesa, concedireu un Sabbath; un temps beneït per descansar agraïts per tot el que ens has donat; un temps per alliberar-nos del consum desenfrenat; un temps per permetre que la Terra i totes les criatures descansin de la càrrega de la producció.

Però aquests dies la nostra vida està duent el planeta més enllà dels seus límits. Les nostres demandes de creixement i el nostre interminable cicle de producció i consum estan esgotant el nostre món. Els boscos s'esgoten, la capa superior del sòl s'erosiona, els camps fallen, els deserts avancen, els mars s'acidifiquen, les tempestes s'intensifiquen. No hem permès a la Terra guardar el seu Sabbath, i la Terra està lluitant per renovar-se.

Durant aquest Temps de la Creació, et demanem que ens concedeixis el valor de celebrar un Sabbath per al nostre planeta. Enforteix-nos amb la fe per confiar en la teva providència. Inspira la nostra creativitat per compartir el que se'ns ha donat. Ensenya'ns a estar satisfets amb el necessari. I mentre proclamem un Jubileu per a la Terra, envia el teu Esperit Sant per renovar la faç de la creació. En nom d'Aquell que va venir a proclamar la bona nova a tota la creació. Jesucrist. Amén.

TEMPS DE
LA CREACIÓ

Cada any, de l'1 de setembre al 4 d'octubre, els cristians d'arreu del món estem cridats a aprofundir la nostra relació amb el Creador, amb tots els nostres germans i amb tota la creació, a través de la celebració, la conversió i el compromís.

El dia primer d'aquest temps, coincidint amb la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, **el papa Francesc ha comunicat un missatge** en el qual expressa la seva alegria pel tema escollit enguany, «Jubileu de la Terra», i recorda que a les Sagrades Escripures, «el Jubileu és un temps sa-

grat per recordar, tornar, descansar, reparar i alegrar-se», aprofundint breument cada punt d'aquests en el seu missatge.

Fins al 4 d'octubre —i més enllà— se'ns obre un temps especial, doncs, per a la pregària, la presa de consciència i la modificació d'hàbits, a fi que sigui també un temps de descans per a la terra de la constant explotació, per restaurar els ecosistemes i les persones.

Teniu a disposició diversos materials sobre el **Temps de la Creació** al web del projecte **ecoparròquies**.

Com serà el nou curs... per als seminaristes?

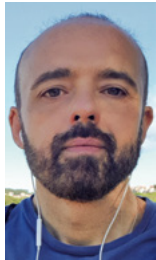
Amb el mes de setembre, reprenem moltes activitats, lligades al ritme d'un nou curs, després del període vacacional. Enguany ho fem amb moltes incerteses, en el context de la pandèmia per la Covid-19. L'àmbit de l'ensenyament, per exemple, ho sap molt bé. Un espai de formació integral, de convivència, de discerniment i creixement com és el Seminari, tampoc està exempt d'aquests interrogants.

En aquesta setmana, del 2 al 4 de setembre, s'ha realitzat la trobada d'inici de curs amb els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat,

Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: Què busqueu? Ells digueren: On vius? I Jesús respongué: Veniu i ho veureu» (Jn 1,38-39).

Davant d'aquest missatge, d'aquesta invitació, em sento com un deixeble més, amb l'impuls de continuar el camí del discerniment vocacional dins el Seminari.

Si el Senyor m'està cridant, Ell posa els mitjans de moltes maneres. L'espai de formació al Seminari és mitjà i oportunitat. Ja fa un parell d'anys que vaig començar el discerniment vocacional a partir de l'opció diacònia. I en aquest discerniment rebo aquesta proposta que respon a la crida. Déu, a través de mediacions, la confirma: «Veniu i ho veureu». És una crida dinàmica. Ell crida, jo responc. Com deia sant Ignasi de Loio-

la: «Si ve de Déu, serà». Continuo un nou camí amb entusiasme, amb por, amb confiança, amb agraïment pels dons rebuts i amb esperança.

I tot això arriba quan estem vivint un temps històric, ple d'unes dificultats de les que mai havíem pensat que seríem protagonistes. La pandèmia ens col·loca a tots a ratlla, ens situa dins un escenari insòlit. Hem d'afrontar encara moltes realitats, però hem de ser responsables i fer front amb determinació. És imprescindible que siguem conscients de les penalitats que moltes persones pateixen.

Ser seminarista l'any de la Covid-19, no deixa de ser també un signe: per què ara Senyor? Just aquest any, fora d'eixamples, amb estretor, amb incertesa, gairebé vivint dia a dia. Sense poder

“Continuo un nou camí amb entusiasme, amb por, amb confiança, amb agraïment pels dons rebuts i amb esperança”

al mateix edifici del Seminari Conciliar i no en una casa d'espiritualitat a la Cerdanya, com venia essent costum.

Per part de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, entren ara dos seminaristes, el Toni Oia, de Sant Boi de Llobregat, i el Mateo Gómez, de Vilafranca del Penedès. A ells els hem preguntat amb quins ànims comencen vida i formació al Seminari. És un pas important, en qualsevol moment, i potser una mica més coratjós en l'actual context. Ningú no té respostes tancades avui dia, però les seves traspuen confiança, disponibilitat, joia.

fer grans plans. És aquest el signe de la humilitat? Amb aquest interrogant enceto una nova etapa sabent

que estem sempre en presència de Déu.

Toni Oia Gómez

Sincerament començo aquest curs confiant en el Senyor, en la seva Misericòrdia i en què ens ajudarà a poder seguir endavant malgrat la situació que estem vivint.

No amago la meva preocupació en alguna ocasió, quan escolto casos de rebrots i tota la pesca, però fa poc vaig escoltar unes paraules que em van fer pensar i és que la por ens paralitza... en canvi l'esperança ens mou a viure confiats en Déu.

Aquesta opció de vida, deixar-ho tot pel Regne de Déu, avui en dia pot semblar una bogeria, però diuen que el món està ple de bojos i si és

per aquesta causa, amb molta alegria dic que entro al Seminari novament, amb més seguretat, plenament entregat al Senyor i al servei de la seva Església.

Aquest temps en què he estat madurant i discernint la meva vocació, m'he adonat que la crida no ha estat silenciada per molt que volgués, tot el contrari, la relació amb Crist ha crescut molt més del que em pensava.

Demano que pregueu molt per nosaltres, els seminaristes, que nosaltres preguem per les comunitats del nostre Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Mateo Gómez Bernal

“La por ens paralitza... en canvi l'esperança ens mou a viure confiats en Déu”

Els seminaristes de la Província Eclesiàstica de Barcelona que ja han acabat els estudis de filosofia i teologia i estan en l'etapa pastoral van fer una setmana d'exercicis espirituals del 23 al 28 d'agost, a Caldes de Montbui. De la nostra diòcesi van participar Xavier Montané, Joan Francesc Cortès i Samuel Gutiérrez.

Inici de curs al Seminari Conciliar

El 10 de setembre, a les 19.30 h, hi haurà la celebració d'inici de curs al Seminari Conciliar, amb l'eucaristia concelebrada pels bisbes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat i el sopar de germanor amb els seminaristes. Dilluns 14 començaran les classes a la facultat.

AGENDA

75 anys de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans. El proper diumenge 13 setembre, a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia

pel 75è aniversari parroquial. Va ser el 8 de setembre de 1945 quan l'aleshores bisbe, Mons. Gregorio Modrego Casaus, va presidir la missa de benedicció solemne de l'Església Parroquial de Sant Joan Baptista de Viladecans.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [1Co 5,1-8 / Sl 5 / Lc 6,6-11]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ **Dimarts** [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé, més breu: 1,18-23)]. **Tortosa:** Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. **Urgell,** territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. IX).

9. □ **Dimecres** [1Co 7,25-31 / Sl 44 / Lc 6,20-26]. Sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica. Santa Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam.

10. ■ **Dijous** [1Co 8,1b-7.11-13 / Sl 138 / Lc 6,27-38]. **Sant Feliu de Llobregat:** ■ Beats Domènec Caste-

llet i Vinyals (1592-1627), d'Esparraguera, i Lluís Eixarc i Bertran (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura. **Tortosa:** ■ Beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr., nat a la Jana (Maestrat).

11. ■ **Divendres** [1Co 9,16-19.22-27 / Sl 83 / Lc 6,39-42]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent; sant Joan Gabriel Perboyre, prev. i mr.

12. ■ **Dissabte** [1Co 10,14-22 / Sl 115 / Lc 6,43-49]. Santíssim Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustinià, a Sant Joan de les Abadeses.

13. ■ **Diumenge vinent**, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,33-28,9 / Sl 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.

Diumenge XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

Tots som responsables dels nostres germans

Probablement una de les coses més difícils és la correcció fraterna: dir-li a un germà que no actua bé en algun aspecte de la seva vida. Però això és el que demana Jesús: *Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols; ... si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més; ... si tampoc no feia cas d'ells parla'n a la comunitat reunida.* Per tant la finalitat és que el nostre germà canviï de conducta, no fer-lo quedar malament. Per això primer ha de ser de tu a tu. Si això és suficient no cal dir res més. Si no canvia és quan s'ha de cercar el testimoni d'un altre o dos més, perquè puguin corroborar el que tu dius i perquè ell vegi que realment està actuant malament. I finalment, si no en fa cas, cal anar a la comunitat reunida perquè amb la força dels germans pugui apartar-se més fàcilment del seu mal camí. No es busca cap mena de xafarderia. I és que la conducta negativa d'un membre de la comunitat afecta la credibilitat de tota la comunitat sobretot quan aquesta és poc nombrosa. Però això suposa per una banda haver-nos examinat a nosaltres mateixos no fos cas que volguéssim corregir un defecte del nostre germà quan nosaltres el tenim i molt més gros. I ho fem amb una gran senzillesa, delicadesa i humilitat.

També el profeta Ezequiel parla de corregir: *Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang.* El pecador mor per culpa seva, sens dubte, però tu també n'ets culpable. En la comunitat cristiana tots som responsables de la conducta dels nostres germans. I tot això des de l'amor: *L'únic deute vostre* —diu sant Pau— *ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima no fa cap mal als altres.* La correcció fraterna (que no és gens fàcil) només s'explica des de l'amor de qui corregeix i des de l'acollida fraterna de qui és corregit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els vostres cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres.

Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: «Malvado, eres reo de muerte», pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta, y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos:

A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano pecca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un públicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que, si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»